

Sygn. akt X GC 77/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Lesław Zieliński

Protokolant Aleksandra Ciesinska

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) S.A. w Ł.**

przeciwko : **Szpital Miejski Nr (...) z Przychodnią SP ZOZ w G.**

o zapłatę

- 1) oddała powództwo;
- 2) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz pozwanej Szpitala Miejskiego Nr (...) z Przychodnią SP ZOZ w G. kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X GC 77/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego Szpitala Miejskiego nr (...) Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G. kwoty 75.098,10 . zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzi roszczeń wynikających z umowy gwarancyjnej z dnia 16 września 2013 roku zawartej z (...) Sp. z o. o. w W.. Pozwany w ramach prowadzonej działalności zamawiał w tej spółce produkty za które zostały wystawione faktury VAT. Powódka wskazała, iż w oparciu o umowę gwarancyjną zagwarantowała spółce, że w przypadku braku zapłaty przez pozwanego należności dokona ona zapłaty należności. P. dokonała płatności na rzecz (...) Sp. z o. o. w W. i tym samym uzyskała roszczenie względem pozwanego o zapłatę kwoty uiszczonej na rzecz kontrahenta.

Na dochodzoną przez powódkę kwotę 75.098,10 zł składa się kwota 63.020,55 zł tytułem należności głównej oraz kwota 12.077,55 zł tytułem należnych powódce odsetek, wyliczonych na dzień 20 listopada 2014 r.

W dniu 2 grudnia 2014 r. wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przez Sąd Okręgowy w Łodzi. w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (k. 159).

Postanowieniem z dnia

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że umowa gwarancji miała pozorny charakter, a jej celem rzeczywistym jest faktyczna sukcesja praw. Przepisy prawa zamówień publicznych nie dopuszczają zmian podmiotowych po stronie wybranego wykonawcy, uznając je za nieważne. Pozwany wskazał, że ustawodawca zmienił art. 53 ust 6 i 7 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (obecnie art. 54 ust 5 u.d.l.) w celu wyeliminowania z obrotu zjawiska „handlu wierzytelnościami” w służbie zdrowia. O pozorności umowy gwarancyjnej świadczy szybkość działania stron umowy gwarancyjnej. Umowa bez wiedzy i udziału szpitala została zawarta 16 września 2013, termin odzyskania wierzytelności ustalono do 29 września 2013 r. Szpital został poinformowany o udzieleniu pełnomocnictwa powodowi i wezwany do zapłaty do 29 września 2013 roku. Powód dokonał spłaty jak twierdzi 30 września 2013 roku. Sam powód w dowodzie przelewu z 30 września 2013 podaje jako tytuł „umowa cesji wierzytelności”. Umowa taka mająca na celu obejście ustawy i zapisu umownego jest nieważna.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego powódka wskazała w szczególności na odmienny od umowy cesji wierzytelności cel i charakter umowy poręczenia, brak przepisów umożliwiających skuteczne wyłączenie możliwości zawierania umów poręczenia wobec osób trzecich oraz podniosła, iż adresatem art. 53 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i jego odpowiednika w postaci art. 54 ustawy o działalności leczniczej są kierownicy SP ZOZ-ów.

Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Gliwicach.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwanego łączyły umowa nr (...) na dostawę azotu oraz umowę nr (...) z dnia 23 lipca 2010 roku na dostawę gazów (Tlen medyczny, ciekły azot, dwutlenek węgla medyczny, podtlenek azotu) zawarte ze spółką (...) z o. w W. w wyniku przetargów nieograniczonych zorganizowanego w ramach zamówienia publicznego regulowanego ustawą Prawo zamówień Publicznych. W umowach strony postanowiły, że wykonawca nie wyraża zgody na ewentualny obrót przez Wykonawcę wierzytelnościami z niniejszych umów.

(dowód: umowa z dnia 20 sierpnia 2010 r. z aneksami k. 175 -178,181,182, umowa z dnia 23 lipca 2010 z aneksami r. k. 185 – 191,194,195)

W dniu 16 września 2013 r. A. (...) Sp. z o. w W. zawarła z powódką umowę gwarancyjną

Na mocy przedmiotowej umowy powódka zobowiązała się w imieniu (...) Sp. z o. o. w W., przeprowadzić wszelkie czynności prawne i faktyczne mające na celu odzyskanie wierzytelności wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie jakie posiadała Spółka (...) w stosunku do pozwanego w wysokości 63.020,55 zł wynikających z niezapłaconych przez pozwanego faktur VAT. Powódka zapewniła, że na skutek działań podjętych przez nią związanych z restrukturyzacją wierzytelność pozwany zapłaci swoje zobowiązania wobec (...) Sp. z o. o. w W.. Jeżeli w terminie do dnia 29 września 2013 roku pozwany Szpital nie dokona płatności należności Powódka dokona zapłaty należności na rzecz (...) Sp. z o. o. w W.. Powódka dokonała płatności w dniu 30 września 2013 roku. O zawartej umowie gwarancji wraz z wezwaniem do zapłaty został poinformowany pozwany. Został on również poinformowany o zapłacie przez powódkę kwoty na rzecz A. (...).

(dowód: umowa gwarancji z dnia 16 września 2013 r. wraz z załącznikami k. 11- 42, faktury VAT k 43 - 138 wyciążenie do płatności k. 7, informacja pozwanego o zawarciu umowy k 139,140, informacja o spłacie zobowiązań k. 145 -151, potwierdzenie przelewu k. 152 -

Powyższe ustalenia faktyczne poczyniono na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, których wiarygodności i autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy umowy gwarancji zawarte pomiędzy wierzycielem pozwanego zakładu opieki zdrowotnej a powódką była czynnością prawnymi określonymi w art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, co w przypadku odpowiedzi twierdzącej rodziło konieczność uzyskania zgody na zmianę wierzyciela wyrażoną przez podmiot, który utworzył pozwany zakład, zaś w przypadku braku przedmiotowej zgody skutkowało nieważnością teŝ umów gwarancji .

Odnosnie do powyższego Sąd w pierwszej kolejności miał na uwadze, że zobowiązania pozwanego powstały w 2013 roku co odzwierciedlają faktury VAT wystawione w ramach umowy łączącej pozwanego z

Zobowiązania pozwanego nie powstały z dniem zawarcia przez pozwanego umów, a jedynie z dniami wystawienia faktur VAT w ramach łączących pozwanego umów Zobowiązania pozwanego powstały zatem po wejściu w życie zmiany art. 53 ust. 6 ustawy, który stanowił, że czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela, w przypadku zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot, który utworzył zakład. Podmiot, który utworzył zakład, wydawał zgodę albo odmawiał jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz na podstawie analizy sytuacji finansowej i wyniku finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydawało się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Przepis ten został wprowadzony przez art. 1 pkt 1 ustawy nowelizującej z 2010 r. Zgodnie z art. 4 tej ustawy, art. 53 ust. 6 uzoż stosuje się do zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, powstałych po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej. Z kolei według art. 5 ustawy nowelizującej z 2010 r., weszła ona w życie po upływie czternastu dni od dnia jej ogłoszenia, tj. od dnia 22 grudnia 2010 r. Odpowiednikiem powyższego przepisu w ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej jest art. 54 ust. 5. Zatem do całości wierzytelności objętych przedmiotem sporu mają zastosowanie przepisy art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej.

W ocenie Sądu Okręgowego treść art. 54 ust. 5 ust. o działalności leczniczej w zakresie w jakim odnosi się do czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela obejmuje także umowę gwarancji .

Za powyższym przemawia wykładnia literalna art. 518 § 1 kc, zgodnie z którym osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty jeżeli spłaci cudzy dług, za który odpowiada osobiście albo pewnymi przedmiotami majątkowymi.

Powódka działając jako gwarant wymagalnej należności uregulowała zadłużenie pozwanego wobec A. (...) Sp. z o. o, a więc nastąpił skutek w postaci nabycia spłaconej wierzytelności przez powódkę. Jak wynika z powyższego niewątpliwie skutkiem umowy gwarancyjnej jest nabycie wierzytelności przez osoby trzecie z chwilą jej zapłaty wierzycielowi. Wskazany skutek jest taki jak przy umowie cesji wierzytelności, albowiem w strukturze stosunku zobowiązaniowego osoba trzecia, która spłaciła wierzyciela, zajęła jego miejsce. Nastąpiła więc w wyniku wstąpienia osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela, zmiana wierzyciela. Wierzytelność na skutek jej spłacenia w ramach umowy poręczenia nie wygasa, lecz trwa nadal ze zmienionym podmiotem po stronie wierzyciela, któremu przysługują te same zarzuty co wierzycielowi.

Zatem z uwagi na możliwość zmiany wierzyciela na skutek spłacenia przez powódkę dotychczasowych wierzycieli pozwanego poprzez wstąpienie powódki w prawa zaspokojonego wierzyciela uznać należało, że w świetle treści art. art. 54 ust. 5 ust. o działalności leczniczej koniecznym było wyrażenie przez podmiot, który utworzył pozwany zakład opieki zdrowotnej zgody na zawarcie przez powódkę umów o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania gwarancji spłaty wierzytelności z A. P.. Ustawodawca nie ograniczył bowiem w treści ww. przepisów

czynności prawnych jedynie do umów cesji, lecz uznał, iż obowiązek uzyskania zgody dotyczy wszelkich czynności, których celem ma być zmiana wierzyciela. Podobne stanowisko zajmuje orzecznictwo zarówno sądów apelacyjnych jak i Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 12 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie I ACa 237/14 wskazał, że ustawodawca w art. 54 ust. 5 u.d.l. (analogicznie w art. 53 ust. 6 u.z.o.z.) posłużył się niezdefiniowaną przez siebie formułą czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela. Brzmienie ww. przepisu wskazuje, że chodzi o takie czynności prawne, których istotą (celem) jest doprowadzenie do zmiany wierzyciela s.p.z.o.z. Innymi słowy norma dotyczy takich czynności prawnych, których podmioty działają z góry określonym zamiarem doprowadzenia do zmiany wierzyciela w stosunku prawnym (prawodawca wskazuje w sposób jednoznaczny na zamierzony cel czynności prawnej, w ten sposób niejako definiując czynności prawne objęte normą art. 54 ust. 5 u.d.l.). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 r. V CSK 111/14 wskazał, że kategoria "czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego z.o.z.", przyjęta w art. 54 ust. 5 u.d.l., nie jest pojęciem dogmatyczno-prawnym, którym m.in. posługuje się doktryna prawa cywilnego. Jest to formuła przyjęta przez ustawodawcę jedynie na użytek ustawy z 2011 r. o działalności leczniczej w intencji objęcia nią wielu przypadków zmiany wierzyciela. Nie można zatem zakładać, że chodzi tu o jakiś wyczerpujący katalog takich czynności prawnych, ograniczony jedynie do przelewu wierzytelności (w jego różnych wariantach, m.in. w wariacie powierniczym), instytucji zbliżonych do przelewu (np. indosu wekslowego) lub nawiązujących do konstrukcji przelewu (np. różnych form faktoringu). Zamierzeniem ustawodawcy nie było na pewno budowanie zamkniętego katalogu czynności wspomnianych w art. 54 ust. 5 ustawy przy założeniu, że obejmuje on jedynie takie czynności prawne, w którym zmiana podmiotu uprawnionego (wierzyciela) stanowiłaby niezbędny element konstrukcyjny danej czynności (np. właśnie cesja, indos wekslowy, faktoring, forfaiting). Chodziło raczej o ogólne wskazanie na takie czynności prawne z punktu widzenia ich jurydycznego celu, przewidywanego przez strony czynności, niezależnie od samych etapów jego osiągnięcia. Nie ma tu zatem znaczenia sama dogmatyczno-prawna konstrukcja tych czynności i typowa dla nich funkcja prawna. Innymi słowy, ustawodawca na pewno zmierzał do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy.

Podkreślić przy tym należy, że w związku ze ścisłym powiązaniem przez ustawodawcę pewnych kategorii wierzytelności z podmiotami tych praw, dopuszczenie w tym zakresie zmiany podmiotu w drodze podstawienia byłoby działaniem zmierzającym do obejścia prawa (in fraudem legis).

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że z uzasadnienia projektu ustawy nowelizującej z 22 października 2010 r. zmieniającej treść art. 53 ust. 6 u.z.o.z. wynika, że intencją ustawodawcy było objęcie ograniczeniem wskazanym w tymże przepisie wszystkich czynności prawnych, które w efekcie doprowadziłyby do zmiany wierzyciela. Potrzeba opracowania przedmiotowego ograniczenia wyniknęła z konieczności wzmocnienia wpływu organu założycielskiego na zmianę wierzyciela zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Wskazany przepis stanowi narzędzie dla organów założycielskich do skutecznej kontroli nad zakładami opieki zdrowotnej, co powinno przyczyni się do właściwej realizacji zadań tych podmiotów w zakresie bezpieczeństwa zdrowotnego. Co bowiem istotne, działania windykacyjne mogłyby doprowadzić do wstrzymania udzielania świadczeń zdrowotnych ratujących życie i zdrowie.

Błędnym są przy tym twierdzenia powódki, iż adresatem ww. przepisów są jedynie kierownicy zakładów opieki zdrowotnej.

Powoływane przepisy art. 53 ust. 6 u.z.o.z., a następnie art. 54 ust. 5 ust. o działalności leczniczej wskazują jedynie ogólnie, iż czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela w przypadku zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot, który utworzył zakład. Powołane przepisy nie ograniczają zatem swej treści jedynie do kierowników zakładów opieki zdrowotnej, lecz nakładają na strony czynności prawnej, która ma na celu zmianę wierzyciela w przypadku zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej obowiązek uzyskania zgody na powyższe przez podmiot, który utworzył zakład. O zgodę

tę mogła zatem wnioskować zarówno powódka, jak i wierzyciel pozwanego. Brak natomiast podstaw do stosowania zawężającej wykładni spornych przepisów.

W sprawie bezspornym jest zaś, iż zgoda przez podmiot, który utworzył pozwanego na zmianę wierzyciela na powódkę odnośnie do należności objętych sporem nie została udzielona.

Art. 63 § 1 kc stanowi natomiast, że jeżeli do dokonania czynności prawnej potrzebna jest zgoda osoby trzeciej, osoba ta może wyrazić zgodę także przed złożeniem oświadczenia przez osoby dokonywające czynności albo po jego złożeniu. Zgoda wyrażona po złożeniu oświadczenia ma moc wsteczną od jego daty.

Brak zgody osoby trzeciej powoduje, że czynność prawna nie wywołuje skutków prawnych. Jeżeli zgoda może być wyrażona jako potwierdzenie już złożonego oświadczenia woli, czynność ma do tego momentu charakter czynności niepełnej (*negotium claudicans*), co powoduje stan tzw. bezskuteczności zawieszonej. Odmowa udzielenia zgody przez osobę trzecią powoduje nieważność czynności prawnej dokonanej przez strony wbrew odmowie (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 311/07, opubl. LEX nr 492171).

Wobec braku zgody podmiotu, który utworzył pozwanego na zawarcie przez powódkę z (...) Sp. z o. o. w W. umowę o współpracę w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania gwarancji, której skutkiem było wstąpienie powódki w prawa zaspokojonego wierzyciela wobec spłacenia przez powódkę dotychczasowych wierzycieli pozwanego uznać należało ww. umowy za nieważne w świetle treści art. 54 ust. 5 ust. o działalności leczniczej w zw. z art. 63 § 1 kc oraz w zw. z art. 58 § 1 kc.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, celem zawierania przez wierzycieli pozwanego spornych umów nie było jedynie uzyskanie korzyści majątkowej na skutek zawarcia samej umowy gwarancji.

Sąd miał na uwadze, że pierwotny wierzyciel pozwanego (...) Sp. z o. o. tj. oraz powódka zawierając sporną umowę mieli świadomość, że w przypadku opóźnienia się przez pozwanego ze spełnieniem świadczenia i przy jednoczesnym spełnieniu tego świadczenia przez gwaranta nastąpi bez zgody i udziału dłużnika głównego skutek w postaci wstąpienia osoby trzeciej w miejsce dotychczasowego wierzyciela.

Nadto, nie bez znaczenia pozostaje fakt, że pozwanego oraz powódkę nie łączyły żadne stosunki gospodarcze uzasadniające udzielenie przez powódkę gwarancji za zobowiązania pozwanego, a także fakt, że do zawarcia spornych umów o współpracę nie dochodziło z inicjatywy pozwanego jako dłużnika, lecz z inicjatywy gwaranta, który liczył na uzyskanie korzyści finansowej z tytułu udzielonej gwarancji poręczenia. Istotnym jest także, że przedmiotowa umowa była zawarta bez wiedzy i zgody pozwanego.

W świetle całokształtu powyższego uznać należało, że zawarcie umowy przez (...) Sp. z o. o. z powódką nie miało na celu udzielenie gwarancji. Umowa ta była pozorna, albowiem wolą stron nie było zabezpieczenie długu pozwanego, lecz doprowadzenie do zmiany wierzyciela.

Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2012 r., sygn. akt II CZP 10/12, w której Sąd ten wskazał, że pozorna umowa poręczenia zawarta dla ukrycia umowy przelewu wierzytelności przez wierzyciela zakładu opieki zdrowotnej z podmiotem profesjonalnie zajmującym się obrotem wierzytelnościami i pozasądową windykacją wierzytelności może naruszać umowny zakaz zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Wskazać przy tym należy, że pozorność może być zwykła (bezwzględna) albo kwalifikowana (względna). W pierwszym przypadku strony nie mają zamiaru wywołać żadnych skutków prawnych, a oświadczenie woli jest nieważne, w drugim pod czynnością pozorną ukrywają inną, rzeczywistą czynność prawną i wtedy ważność oświadczenia woli ocenia się według właściwości tej czynności.

W rozpatrywanej sprawie, jak już wyżej wskazano, strony zawarły umowy gwarancji, podczas gdy ich rzeczywistym zamiarem było zawarcie umowy przelewu wierzytelności. Skoro zaś rzeczywiście zawarte umowy przelewu

wierzytelności naruszają zarówno ustawowy, jak i umowny zakaz zawarcia czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela bez uzyskania zgody podmiotu, który utworzył pozwany zakład opieki zdrowotnej to umowy te uznać należy za nieważne na mocy art. 876 kc w zw. z art. 83 § 1 kc i art. 509 § 1 kc.

Podkreślić przy tym należy, że ograniczenie „handlu wierzytelnościami” i wtórnego obrotu wierzytelności, co wiązałoby się z dodatkowymi kosztami dla zakładów opieki zdrowotnej służyć ma realizacji prawa do ochrony zdrowia wynikającego z art. 68 Konstytucji RP. Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej jest jednostką realizującą szczególnego rodzaju zadania publiczne poprzez udzielanie świadczeń zdrowotnych ratujących życie i zdrowie. Działania windykacyjne mogłyby doprowadzić do wstrzymania udzielania świadczeń zdrowotnych, a w konsekwencji do braku dostępu do tychże świadczeń na danym terenie.

Sąd zdaje sobie sprawę, że każdy sprzedawca ma otrzymać cenę za sprzedany towar. Należy wskazać, że sprzedawca z tytułu wykonanej umowy najprawdopodobniej zapłacił podatek VAT oraz podatek dochodowy i poniósł koszty osobowe związane z wykonaniem umowy. Jego celem jest takie zabezpieczenie swoich interesów, żeby nie ponosić strat. Niemniej patrząc na dokumentację pracy komisji sejmowej celem systemowym art. 54 o działalności leczniczej było potraktowanie wyżej stabilność działalności publicznej służby zdrowia, niż interesy sprzedawcy. Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że umowa zawarta pomiędzy powódkę a (...) Sp. z o. o. miała na celu obejście uregulowania art. 54 Ustawy. W tym zakresie Sąd oparł się na wykładni systemowej i potraktował umowę jako obejście prawa, jego nadużyciem. Celem umowy było aby w rzeczywistości, powódka była legitymowana czynnej w niniejszym procesie, a celem ustawy było coś przeciwnego.

Wobec powyższego, na mocy powołanych wyżej przepisów, Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

W związku z cofnięciem powództwa przez powódkę na rozprawie dnia 27 kwietnia w zakresie kwoty 63.020,55 zł Sad na podstawie art. 355 kpc umorzył w tym zakresie postępowanie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł stosownie do § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Dlatego też Sąd w punkcie trzecim sentencji zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Lesław Zieliński